

i Virkeligheden er, nemlig supplerende hinanden. Og naar endelig det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) overfor Arbejdsløshedsinspektørens Udtalelse om, at i Virkeligheden er Udgifterne til Arbejdsanvisningen gennem Arbejdsløshedskasserne en Fiktion, idet man ikke kan udskille, hvad der af Administrationsomkostningerne er Anvisningsomkostninger, — naar det ærede Medlem imod denne efter min Mening uimodsigelige Udtalelse stiller dette, at han tror ikke paa den og regner ikke med den, saa maa jeg have Lov til overfor dette at sige, at jeg lægger mere Vægt paa denne Udtalelse af den Mand, der siden Arbejdsløshedskassernes Oprettelse har udviklet sig til den betydeligste og fra alle Sider mest anerkendte Kapacitet paa dette Omraade, end jeg lægger paa det ærede Medlems af intet begrundede Anskuelse, hvor megen Pris jeg end i øvrigt kan sætte paa det ærede Medlem.

Vigtigere er selvfølgelig det andet Led i Sammenhængen, og det kan slet ikke nægtes, at særlig Arbejdsgiverne — med Rette eller med Urette — regner Arbejdsløshedskassernes Anvisning som et af Arbejderne med Urette benyttet Middel i Lønkampen og mener, at Arbejdernes Fagforeninger bevidst benytter Arbejdsløshedskassernes Anvisning paa denne Maade. Jeg har selv et Par Gange her i Tinget gennem Oplæsning af temmelig barokke og i alle Tilfælde meget kraftige Udtalelser vist, at jeg meget vel kender Arbejdsgivernes Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle faa Linier fra den Generalforsamling i 1911, hvor Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedskasser var udførligt paa Tale i Arbejdsgiverforeningen, nogle Ord, som illustrerer, at dersom Arbejdsløshedskassernes Arbejdsanvisning benyttes som Middel i Lønkampen, forstaar Arbejdsgiverne meget vel, at den offentlige Arbejdsanvisning for dem kan blive et Middel i Lønkampen, hvis den bliver statslig. Dette bliver mit eneste Svar paa det ærede Medlem fra Slagelses Udtalelser om, at min Retfærdighedsfølelse saavel som min Logik var paa hans Side, men at jeg jo nødvendigvis skulde være saa klos op ad Socialdemokraterne som muligt, og at jeg derfor havde maattet indtage et Standpunkt, der ikke svarede hverken til min Logik eller til min Retfærdighedsfølelse. Hvad Logikken angaar, haaber jeg, at det ærede Medlem inden denne Tales Slutning vil indrømme mig, at det brister ikke paa den,

og hvad Retfærdighedsfølelsen angaar, skal jeg, som sagt, tillade mig at oplæse nogle faa Linier fra denne Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, hvor Arbejdsgivernes „retfærdige“ Synspunkt kommer frem paa det tydeligste. „Lad Kommunerne blive stillet frit“, siger vedkommende Taler. „Hvis det bliver Lov, er den direkte Konsekvens, at Folketinget siger: Ja, men saa skal Arbejdsløshedsinspektøren og Direktøren for dette Kontor ubetinget være samme Person — og er det naaet, saa er Magten taget fra Fagforeningerne og fra Arbejdsløshedsinspektøren; thi saa er Afgørelsen af, om en Mand er berettiget til Statsunderstøttelse, i Virkeligheden afgivet til den Arbejdsgiver, der sidder i Kontoret.“ Dette er en Arbejdsgivers Opfattelse af Retfærdighedsfølelse. „Arbejdernes Repræsentant i det Kontor vil altid stemme for, at han er berettiget til Statsunderstøttelse, og dersom Lederen af Kontoret ogsaa er en Fagforeningsmand, vil han stemme paa samme Maade. Men bliver det indrettet som i de kommunale Kontorer, saa er han ikke anerkendt statsunderstøttet, før Arbejdsgiveren har givet sit Samtykke dertil.“ Det var derfor ogsaa denne Talers Mening, at man maa ud af det Sløseri, der let vilde kunne blive Følgen af en helt igennem kommunal Ordning.

Se, nu kommer det logiske Øjeblik, hvor Kompromisset indtræder. Ud fra saa divergerende Anskuelser, som jeg her fra denne Talerstol baade ved tidligere Lejligheder og i Dag har givet Eksempler paa, lykkedes det det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) efter nogle forgæves Opfordringer, besvarede med nogle efter min Mening overflødige Spydigheder fra den nuværende højtærede Indenrigsminister, at faa Sagen ført derhen, at Arbejderne og Arbejdsgiverne gennem deres Repræsentanter mødes under Forligsmandens Ledelse og enes om et Kompromis. Da den nuværende højtærede Indenrigsminister forelagde Lovforslaget om Arbejdsanvisning, var det mig og ikke det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard), som var nysgerrig efter at vide, hvori de to Parter ikke havde fundet hinanden. Den højtærede Indenrigsminister sagde, som det ærede Medlem fra Slagelse ogsaa har oplyst i Dag, at Parterne i alt væsentligt var enedes, og jeg fandt det da interessant, da der altsaa dog var Divergenser, at faa at vide, hvor de laa, for at vi med den Varsomhed, jeg fandt nødvendig i det Spørgsmaal, ikke skulde komme til at trampe i og gribe ind i Sagen, saaledes